

TANEC

za odpuštění

Hřiště lásky

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

TANEC
za odpuštění

Tanec za odpuštění

Text © M. K. Hardy, 2023

Cover © Zuzi Maat, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Julie Gonzálezová

Grafický návrh obálky a sazba Zuzi Maat

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023
jako svou 8763. publikaci

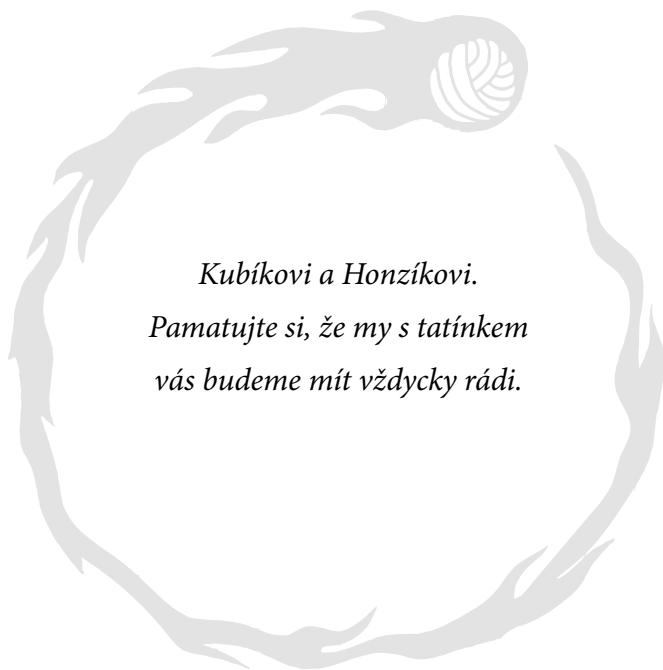
Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-6796-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-6795-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-3992-7 (print)

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
a šířena v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu majitele.*

*Kubíkovi a Honzíkovi.
Pamatujte si, že my s tatínkem
vás budeme mít vždycky rádi.*

Prolog

Přehodil jsem si tašku z ramena na rameno a trochu heknul, když jsem se sehnul k tlačítku od výtahu. Dneska mě Henry dobře složil a musím uznat, že to docela bolelo. Fyzicky unavený a po včerejšku psychicky vyklidněný jsem vyjel do našeho bytu a skopl boty k botníku.

„Jsem doma!“ zavolal jsem automaticky, a když se nikdo neozval, přimhouřil jsem oči. Nejprve mě zarazilo to ticho. Ne-příjemné a dusné, jako kdyby se měla přihnat krutá bouře. Nejspíš jsem nebyl daleko od pravdy, protože jsem dnes ráno odcházel na trénink se špatným svědomím. Naš večerní rozhovor nebyl zrovna příjemný a byl jsem rád, že jsem se dnes mohl pořádně vybit.

„Zlato?!“ S divným pocitem jsem tiše, jen v ponožkách, nakoukl do důvěrně známého obýváku, a přece tu bylo něco jinak. Naskytl se mi pohled, ze kterého se mi zastavilo srdce.

Taška mi spadla z ramene a zůstal jsem stát s ústy pootevřenými šokem. Přímo přede mnou seděla má milovaná žena se zničeným výrazem. V rukou držela nějaký časopis, asi se ho snažila číst, ale pochybuji, že vůbec věděla, co v něm psali. Přelétl jsem pohledem po hromadě kufrů za jejími zády a pokusil se něco říct. Z mých úst bohužel vyšel jen nějaký podivný zvuk nepodobající se žádnému slovu.

„Odcházím.“ Jedno její slovo mi vrazilo vzduch zpět do plic a konečně jsem byl schopný se pohnout z místa. Doběhl jsem k ní a pátral v jejím obličejí po náznaku žertu. Věděl jsem, že hledám marně, ale přesto jsem doufal.

„Ne.“ Zavrtěl jsem rychle hlavou a chytil ji za ruce. „Ne, Lyd, prosím. Nedělej to.“ Pevně jsem stiskl její prsty a přejel jí palci po kloubech. Představa, že bych ji teď měl pustit, mě fyzicky bolela.

„Včera jsme o tom mluvili, Jacku.“ Já vím, že ten rozhovor neproběhl nejlépe, ale tohle byla moc silná reakce.

„O stěhování jsi nic neříkala!“ bránil jsem se a zoufale jsem dál lapal po dechu. Srdce mi divoce tlouklo a měl jsem dojem, že se mi motá hlava. Postupně mi docházelo, co přesně se tu právě odehrává, a začalo se mi dělat zle.

„Jasně jsem ti řekla – buď rugby, nebo já.“ Ano, tuhle větu si vybavuji, zaryla se mi do mysli, jako když ostří nože zajede do másla. Bylo to snad to nejhorší, co mi kdy řekla a co po mně chtěla.

„Vysvětlil jsem ti přece, že takové ultimátum je nesmysl.“ Vybrat si mezi manželkou a životem. Měl jsem za to, že jsem to včera dost jasně vysvětlil.

„Ne, Jacku, jen jsi mi řekl, že ti nemůžu dávat na vybranou mezi sebou a něčím, co definuje celý tvůj život.“ Pamatovala si to opravdu dokonale.

„Protože nemůžeš dávat ultimáta, nikdo nemůže dávat ultimáta,“ nevím, jestli jsem v tu chvíli zněl víc našťavaně, nebo zničeně, nejspíš to byl mix obojího.

„Jenže já nemám na vybranou, Jacku!“ vyjela na mě asi ostřeji, než sama chtěla, a do očí jí vyhrkly slzy. „Nic jiného nezabírá, neposloucháš mě. Takže je to tak. Buď rugby, nebo já,“ zopakovala to znovu a hlas se jí lámal, ale její pohled byl neústupný.

„Mluvili jsme o tom včera a ty máš hned druhý den ráno zabalené kufry?“

Vyškubla mi ruce ze sevření a obešla gauč, aby mezi námi vytvořila odstup. „To není jen včerejší debata, Jacku. Už o tom mluvíme alespoň rok. Celý rok se dívám na to, jak se ti postupně ničí zdraví, vracíš se naprosto vyřízený a odmítáš jít k doktorovi. Záleží mi na tobě... miluju tě, Jackie.“ Cítil jsem, jak se začínám třást zoufalstvím a beznadějí. „Ale tak jako pokaždé ti opakuju, že právě proto se nemůžu dívat na to, jak

se ničíš. Nemůžu dál jen tiše stát a přihlížet, jak ti tělo postupně vypovídá službu.“ Setřela si prsty slzy z očí a vytáhla kapesník z kapsy.

„Mluvíš, jako kdybych byl na odpis. Tak špatné to se mnou není.“ Rozhodně to se mnou tak špatné nebylo. Jasně, tělo mě bolelo, hraju rugby, sakra! Občas mi natírala záda něčím proti bolesti nebo mi měnila ledy, takže věděla, že úplně ok nejsem, ale přeháněla. Každý doktor by mi řekl, že musím trochu vydržet, když hraju za All Blacks, proto jsem nikdy nikam nešel. Ještě bych narazil na idiota, kterej by mě kvůli pár chvílím, kdy necítím palec a ukazováček, chtěl poslat na lavičku, jen aby si kryl vlastní záda, to tak.

„Je to čím dál horší, a ty si odmítáš přiznat, že je něco špatně. Co mám podle tebe dělat? Čekat, až se jednoho dne nepostavíš na nohy jen kvůli tomu, že jsi nebyl ochotný dojít k doktorovi a něco se sebou dělat? Jen kvůli tomu, že se nejsi schopný alespoň na chvíli přestat honit po hřišti?“ Poslední věta byla jako rána na solár.

„Takže pokud bych ochrnul, nechtěla bys se mnou být?“ Lydia nakrčila obočí a popotáhla, než se na mě rozkřičela.

„Samozřejmě, že bych s tebou byla! Starala bych se o tebe a milovala tě za všech okolností! Ale nebudu se dívat, jak tomu jdeš naproti! Už jen to, jak jsi překroutil cokoliv z toho, co jsem

ti teď právě řekla! Já chci rodinu, Jacku! Opravdovou rodinu, a ty to víš. Víš to od samýho začátku a taky víš, že jsem na tebe nikdy netlačila, že to má být teď,“ znovu popotáhla, ale pokračovala. Zjevně mi toho včera ještě hodně neřekla. Nebo řekla a já neposlouchal. Ale teď s jejími kufry položenými vedle nás slyším zřetelně každé slovo. „Vím, jak moc chceš bejt dobrej táta, nejlepší táta a takovej chlap nemůže být pořád na tréninzích, tiskovkách nebo mistrovstvích. To chápu a беру to. Ale neberu, že nám nedáš přednost. Mně a svým dětem. Nebudeš nejlepší táta, když budeš na vozíku. Chci, abys naše děti vzal na delfíny, naučil je lyžovat, mohl je zvedat a házet do vzduchu, jenže ochrnutý nic z toho dělat nebudeš!“ Hlas měla skřípavý od neustálého pláče. Chvílemi mě propalovala pohledem a občas se na mě ani nemohla podívat. „Neříkám, že lidi na vozíčku nemůžou být skvělí rodiče, ale ty bys nebyl...“ zašeptala nešťastně, „věděl bys, že tě miluju a nenávidím zároveň za to, kam až jsi to nechal dojít, a nejvíc by ses nenáviděl ty sám, Jackie... Ty víš, že ano,“ opatrně se mi podívala do očí a já nic neříkal. Neměl jsem co. Pokud měla pravdu... „Nejsem pro tebe na prvním místě, rugby je tvůj život a seš mu ochotnej obětovat svoje zdraví. A já s tím nehnu.“ Pokrčila rameny. „Vím, jaké máš priority, a zařídím se podle toho.“ Postupně ztlumila hlas, a nakonec se vydala ke svým věcem.

„Nevíš, jaké jsou moje priority, vždyť jsi celý můj život.“ Rychle jsem k ní přistoupil a objal ji. Na chvíli se nechala strhnout emocemi a přitiskla se ke mně tak silně, že jsem zadoufal ve šťastný konec. Vzlykala mi do trička, ale beznadějně kroutila hlavou.

„A přesto, když jsem ti včera dala jasně vybrat, tys hned po ránu odešel na trénink.“ Hlas se jí zlomil, když se odtáhla a vzala do ruky jeden z kufrů.

„Ne, prosím,“ zaskučel jsem a oči mě začínaly pálit, když se o další krok vzdálila.

„Nepředpokládám, že mi řekneš, že jsi byl oznámit svůj konec kariéry,“ zamumlala smutně. Ani jsem nezavrtěl hlavou, věděla, že jsem nic takového neudělal. „A nepůjdeš jim říct o svých zádech ani teď, když víš, že jsem jen nevyhrožovala.“ Ani tohle nebyla otázka. Nepůjdu jim říct nic. Jednou mě z toho hřiště odnesou nohama napřed.

„Buď na sebe opatrný, Jackie.“ Smutně se na mě pokusila usmát a pak už se ztratila v hale a já slyšel jen cinknutí výtahu, když se za ní zavřel.

Stál jsem jako přikovaný a nebyl schopný se pohnout nebo cokoliv říct. Jako by mi až teď docházelo, co se vlastně stalo. Odešla. Nevrátí se. Už nikdy.

Ticho mě pohlcovalo a pohled na kufry prolomil tu tupost, ve které jsem se právě ocitl. Stál jsem tam a sledoval, jak přišli

dva velcí chlapi, pobrali zbylá zavazadla a zase zmizeli. Slzy ze mě vyrazily, žaludek se mi zhoupal jako na vodě a já se sesunul k zemi. Asi o den a půl později mě tak našel Alek.

Jack

(před měsícem)

Seděl jsem doma na zadku a šťoural se prstem v díře na teplácích. Postupně se zvětšovala a připomínala mi, jakou díru mám ve svém srdci, a ta se bolestně prohlubovala každý den, co jsem nemohl jít na trénink nebo zápas. Čas, který následoval po návratu z Anglie, byl hned třetím nejhorším obdobím v mém životě. První byla smrt mé mámy před několika lety a hned vzápětí rozvod s Lydií, který jsem zapříčinil. Vědět, že se mé zdravotní problémy tolik zvrtnou, nejspíš bych se tehdy choval jinak. Zvláštní, jak se priority lidem mění, když jde o zdraví.

Než jsem si stihl na teplácích udělat hotový kráter, zazvonil mi telefon. Doufal jsem, že by mi mohl volat Alek, protože od Anglie jsem se s ním snažil trávit co nejvíce jeho volného času.

Já mám volna až nezdravě moc. Jenže i přes mé všemožné pokusy ho rozptýlit chodil jako tělo bez duše.

Zvedl jsem mobil z konferenčního stolku a podíval se na displej.

„Ty vole,“ hlesl jsem nahlas, když jsem si přečetl, kdo mi volá. Ještě než jsem stiskl zelený telefoněk, promnul jsem si volnou rukou obličej. Co mám dělat?

Snad až po pátém zazvonění jsem hovor přijal a pevně zavřel oči, když jsem si mobil přiložil k uchu. „Kdopak mi to volá?“ Pokusil jsem se o co nejpříjemnější tón, ale musel jsem znít jako idiot. Nebo princezna Anna z Frozen, taková ta, co pořád jen juchá a nerozhodí ji ani doba ledová. To předstíraný nadšení mi nemohla zbaštit. Navíc, kdo zvedá telefon s takovouhle hláškou? Možná tak Mišák Mickey. Nejdřív jsem si nebyl vůbec jistý, jestli to chci vzít, ale nejsem hajzl.

„Ahoj, Jacku,“ pozdravila mě nesměle Lily. Jen ten hlas mi vykouzlil smutný úsměv na tváři. Vzpomínal jsem na ni hrozně rád. Byla skvělá, vážně senzační. Ovšem nepopírám, že byly chvíle, kdy jsem ji proklínal. Konkrétně vždy, když jsem si uvědomil, co přesně udělalo její odmítnutí s mým nejlepším kámošem. Tolik si přál, aby s ním odjela, s námi. Všichni jsme si ji zamilovali. Chápal jsem důvod, proč to neudělala. Její vada je brutální překážka. Alek zjišťoval nejrůznější varianty, jak jí

pomocť, a ona stejně nechťela. Jenže zavrhl a i možnosť, že by se Alek přestěhoval za ní. Dokonce byl ochotný vzdát se i rugby! Ještě nedávno bych mu za ten nápad nakopal prdel, taková možnost nepřipadala v úvahu pro nikoho z nás. Nevěřil bych, že to kdy řeknu, ale po tom, co ho tyhle dva měsíce potkávám, si myslím, že by bylo nejlepší, kdyby tam opravdu zůstal. Ani zápasy už nehraje s tím svým pověstným elánem a nadšením. Začal být agresivní jak při pokřikování v hce, tak při zápase.

„Jak se máš, Lily?“ Nejlepší ženská fyzioterapeutka, jakou jsem kdy poznal. Ty prsty dělají divy. I když na mě řvala, posílala mě k doktorovi, stejně mě pokaždé vytáhla z průseru. Opřel jsem si hlavu o gauč a přemýšlel, na co jiného bych se měl zeptat. Střídala se ve mně směs pocitů, jako je přátelská láska a zároveň silná odtažitost.

„Nic moc.“ Na chvíli se odmlčela. Až moc dlouho. Pořád jsem se snažil najít vhodná slova, ale nic nepřicházelo. Možná bych měl říct něco jako *Proč jsi nejela s námi? Nechceš si to rozmyslet? Víš, že jsi ho totálně zničila?* Nemohl jsem se rozhodnout, jestli ji chci litovat, nebo na ni křičet.

„Jacku, měla bych na tebe prosbu.“ Prolomila napjaté trapné ticho jako první.

„Co pro tebe můžu udělat?“ Nebyl jsem si jistý, co bych na takovou dálku mohl zrovna já vyřešit. Možná se chtěla zeptat

na Aleka, aniž bych mu to řekl. Chci pro ni vůbec něco dělat? Ale jo, chci. Jasně že chci. Je to rozumná hodná holka a myslela si, že jedná v zájmu jich obou. Teda především jeho. Zhluboka jsem si povzdechl a čekal, co mi poví.

„Potřebuju, abys mě vyzvednul na letišti.“ Zašeptala to tak tiše, že jsem se chtěl přesvědčit, jestli dobře slyším.

„Cože?!“ Hlas mi přeskočil do sopránu, když jsem zapištěl do telefonu a napřímil se tak rychle, až mě píchlo v zádech.

„Moc tě prosím, přijedeš pro mě na letiště?“ Fakt je tady? Na Zélandu? Už jsem byl na nohou a oblékal si kalhoty. Na trenky nebyl čas.

„Tys přiletěla?!“ Nemohl jsem tomu uvěřit a poskakoval jsem na jedné noze při nazouvání tenisek. Telefon jsem držel skřípnutý mezi uchem a ramenem a přemýšlel, kde mám sakra tu pitomou peněženku.

„Ano.“

„Hele, Lily, jen taková drobnost, než někam vyrazím... Jsi na správném ostrově a ve správném městě?“ Nebyl jsem si jistý, jak šetrně se zeptat, aby to nepůsobilo jako urážka.

„Samozřejmě,“ uchechtla se do telefonu, a to mi naprosto stačilo. Vystartoval jsem z bytu jako magor a řídil jako prase, jen abych tam byl co nejdřív. Probíhal jsem davem a snažil se co nejšetrněji odstrkovat lidi, co mi stáli v cestě.

„S dovolením. Pardon. Omluvte mě.“ Mumlal jsem jednu omluvu za druhou a tlačil se kupředu. Záplava blond vlasů právě něco lovila v kabelce, a jakmile se otočila na mě, rty se jí roztáhly do úsměvu, ovšem oči měla podivně smutné.

„Jacku.“ Není divu, že mě hned poznala, byl jsem tu největší hovado ze všech a patrně nejhluchnější. Bez pozdravu jsem se k ní sehnul a pevně ji objal kolem pasu. Nechápu, jak to dokázala za takovou chvíli, ale v té Anglii si mě naprosto získala. Omotala mi ruce kolem krku a dvakrát popotáhla.

„Ahoj,“ zamručel jsem jí do vlasů a nepouštěl ji.

„Nemůžu dýchat,“ zaskučela, načež jsem ji okamžitě pustil.

„Promiň.“ Sebral jsem jí zavazadlo z ruky a snažil se ji vyvést co nejrychleji pryč. Naložil jsem ho do auta a pak mi něco došlo. Měla jen jeden kufr... „Kde máš další věci?“ Obrátil jsem se k ní, když si chtěla nasednout.

„Tohle je všechno.“ Zarazil jsem se a zůstal na ni zírat. Ani jsem se nehnu, když má hlava zpracovávala to, co mi říkala a co to nejspíš znamenalo. Ukázal jsem jí, aby nastoupila, a sám jsem si sedl na místo řidiče. Pak jsem se k ní otočil a zcela vážně promluvil.

„Co tady děláš, Lily?“ Dost mě znepokojilo, že sem přijela bez záměru přestěhovat se, a vůbec se mi to nelíbilo. Všiml jsem si, jak zvažněla a snad i zesmutněla.

